

I

1719-ben (vagy úgy nagyjából)

Egyszer levágtam egy férfi orrát.

Nem emlékszem sem arra, hogy pontosan mikor történt – talán 1719-ben, vagy úgy nagyjából –, sem arra, hogy hol, de akkor esett meg, amikor rajtaütöttünk egy spanyol vitorlásra. Természetesen a készleteikre fáj a fogunk. Szívesen büszkélkedtem azzal, hogy a *Csóka* fedélzetén semmiben sem szenvedünk hiányt. Akadt azonban még valami, ami azon a másik hajón megvolt. Valami, ami a miénkről hiányzott, és ami nélkül nem élhettünk. Egészen pontosan *valaki*. Egy hajószakács.

A mi szakácsunk meghalt, ahogy a kuktája is. A kuktát rajtakaptuk, hogy a ballasztba vizez, ezért a hagyományoknak megfelelő büntetésben részesítettük: meg kellett innia egy kupával a matrózok vizeletéből. El kell ismernem, még sosem láttam olyat, hogy valaki belehalt ebbe a büntetésbe, márpedig a kuktával éppen ez történt. Kütt a kupát, aludni tért, és másnap reggel nem ébredt fel. A szakács egy darabig egyedül is boldogult, de szerette kortyolgatni a rumot, és egy kiadósabb kortyolgatás után szívesen szívott egy kis friss, éjszakai levegőt a hajó farfedélzetén. Egyik este végigtopogott a kabinom tején, aztán egy kiáltást hallottam, amit egy csobbanás követett.

Félrevertük a harangot, és a legénység a fedélzetre sietett. Ledobtuk a horgonyt, lámpásokat és fáklyákat gyújtottunk, de a szakácsnak nyomát sem láttuk.

Persze dolgoztak mellettük legények is, de ők csak egyszerű fiúk voltak – konyhai tapasztalatuk kimerült annyiban, hogy megkavarták a levest, vagy meghámozták a zöldséget. Így hát azóta nyers ételeken tengődtünk. Még olyan sem akadt közöttünk, aki fel tudott volna forralni egy kanna vizet.

Nemrégiben azonban elfogtunk egy hadihajót. A vidám kis kirándulás során zsákmányoltunk egy vadonatúj oldallöveget és egy raktérnyi fegyvert: szablyákat, dárdákat, muskétákat, pisztolyokat, lőport és lövedékeket. A foglyul ejtett matrózok egyike, aki később átállt az én legénységembe, elmesélte, hogy a donoknak van egy rakományhajójuk, amelyen egy kifejezetten műértő szakács szolgál. Azt beszélték, azelőtt a királyi udvarban főzött, de megsértette a királynőt, ezért száműzték. Persze egy szót sem hittem el ebből a pletykából, de ez nem akadályozott meg abban, hogy én is terjesszem, és azzal biztassam a legénységet, hogy még a hét vége előtt ő fog főzni ránk. Bizony vadászni kezdtünk arra a vitorlásra, és amikor megtaláltuk, pillanatnyi habozás nélkül megtámadtuk.

Jól jött az új oldallövegünk. Mellé húzódtunk, és sortűz alá vettük a vitorlást. Addig lőttük, amíg ripityára nem tört. A vitorlavásznak cafatokban lógtak, a kormánykerék pedig forgácsként úszott a vízen.

Már megdőlt a hajótest, amikor a legénységem megcsákyázta, és átugrott rá. Úgy futkároztak az oldalán, mint a patkányok. A levegőt megtöltötte a lőpor büze, a muskéták dör-

dülése és az összecsendülő szablyák zaja. Én is a harcolók között voltam, mint mindig, az egyik kezemben szablya, rejtett pengém előpattintva. A kard a csetepatéhoz kellett, a rejtett penge pedig a kegyelemdöféshez. Ketten támadtak rám. Az elsőt hamar elintéztem. Szablyámmal a feje felé vágtam, és kettészeltem háromszögletű kalapját, majdnem széthasítottam a koponyáját is. Térdre rogyott, kardommal a két szeme között, csakhogy túl mélyen állt bele a szablyám, és amikor ki akartam rántani, jött vele a vonagló teste is. A másik támadó már a nyakamon volt, szemében rettegés ült. Egyértelműen látszott, hogy nem szokott a harchoz. Egyetlen kardcsapással lenyestem az orrát, amitől hátratántorodott, ahogy terveztem, és a lyukból, ahol a csőre volt, vér spriccelt elő, nekem pedig mindkét kezem felszabadult, így a szablyámat kirángathattam az első támadó koponyájából, és folytathattam a csetepatét. Hamarosan véget ért a küzdelem. Az ellenséges legénységéből a lehető legkevesebben haltak meg, ugyanis parancsba adtam, hogy semmi esetre sem sérülhet meg a szakács – *mert bármi történjen is, mondtam, a szakácsra élve van szükségünk.*

A vitorlásuk a hullámok alá süllyedt, mi pedig sűrű puska- porfelhő, tengernyi szilánkot és a törött hajótest hánykolódó darabkáit magunk mögött hagyva elhajóztunk. A foglyokat a főfedélzeten gyűjtöttük össze, hogy előkerítsük a hajószakácsot. A jól táplált matrózok láttán alig volt köztünk, akinek ne folyt volna a nyála, vagy ne korgott volna a gyomra. Nagy hatással voltak ránk, az egyszer biztos.

Caroline tanított meg értékelni a jó ételeket. Caroline volt az egyetlen igaz szerelmem. Ő pallérozta ki az ízlésemet abban

a rövidke időben, amit együtt tölthettünk. Szerettem azt hinni, hogy örülne annak, ahogy az étkezésről gondolkodom, és annak is, hogy igyekszem a legénység körében is terjeszteni a minőség szeretetét. Hiszen részint azért teszem, mert ő megmutatta nekem, hogy a jól táplált férfi boldog férfi, és egy boldog férfi kevésbé hajlamos megkérdőjelezni a fennálló hatalmat a hajón. Aminek köszönhetően ennyi év alatt egyetlen apró zendülés sem tört ki a hajómon. Egyetlenegy sem.

– Itt vagyok – mondta a szakács, és előlépett. Bár a bekötözött képe miatt inkább úgy hangzott: „Mit fagyok.” Valami hülye levágta az orrát.

1711

No, de hol is tartottam? *Caroline*. Nyilván kíváncsi vagy rá, hogy találkoztam vele.

Hát ez furcsa egy história, ahogy mondani szokás. Bizony az. Ehhez messzire kell visszanyúlnom az időben. Akkor még egyszerű birkatenyésztő voltam, és mit sem tudtam az Orgyilkosokról vagy a Templomosokról, Feketeszakállról, Benjamin Hornigoldról, Nassauról vagy az Obszervatóriumról, és talán így is maradt volna mindez, ha nincs az a véletlen találkozás a Vén Furkósbotban egy forró nyári napon, még 1711-ben.

Az a helyzet, hogy én is amolyan ifjú lázadó voltam, aki szívesen a pohár fenekére nézett akkor is, ha ez időnként slamasztikába juttatott. Igazából elég sok... mondjuk úgy, *incidens* történt akkoriban, amelyek közül egyikre sem vagyok büszke, de ez egy olyan kereszt, amelyet viselnie kell annak, aki szereti az italt; nehéz olyan részeg embert találni, akinek tiszta lenne a lelkiismerete. A többségünk már legalább egyszer vagy kétszer fontolóra vette, hogy véget vet a tivornyáknak, és újrakezdi az életét, talán Istenhez fordul, vagy valami hasznossal foglalja el magát. Aztán delet üt az óra, és te tudod,

hogy egy újabb ital mindent rendbe tenne, így hát a kocsmá felé indulsz.

A kocsmák, amelyekről beszélek, Bristolban voltak, ahol hozzászoktunk a hűvös telekhez és a fényes nyarakhoz. Abban az évben, abban a bizonyos évben, amikor először találkoztam veled, vagyis – ahogy már mondtam – 1711-ben, még csak 17 éves voltam.

És igen – részeg, amikor történt. Mondhatnánk, hogy akkoriban az idő nagy részében részeg voltam. Talán... hát ne essünk túlzásokba, nem akarom rossz színben feltüntetni magamat. Talán az idő felében. Talán több mint a felében.

Egy Hatherton nevű falu szélén állt az otthonom, Bristoltól hét mérföldre, ahol egy kis gazdaságot tartottunk fenn, és birkákat nevelgettünk. Édesapámat csak a lábasjóság érdekelte. Ez mindig is így volt. Én pedig megszabadítottam az üzlet azon aspektusától, amit a legkevésbé kedvelt – vagyis a városba tett utaktól a kalmárokkal és kufárokkal folytatott végtelen megbeszélésektől, alkudozásoktól, üzletkötésektől. Ez az én dolgom lett. Apám boldogan hagyta rám, amint megfelelő korba értem, vagyis amint eléggé érett voltam hozzá, hogy az üzleti partnereink szeme elé kerülhessek, és egyenlő félként kezeljenek.

Apámat Bernardnak hívták, anyámat Linette-nek. Swansea-ból származtak, de tízéves koromban a nyugati országrészbe költöztünk. A walesi akcentusunkat sose sikerült levetkőznünk, de engem nem különösebben zavart, hogy ez kívülállónak bélyegzett minket. Birkatenyésztő voltam, nem birka.

A szüleim szerint mindig is jó volt a beszélőkém, anyám sokszor emlegette azt is, hogy jóképű fiú vagyok, és hogy könnyen elszédítem a lányokat. Így is volt, bár nem illik dicsekedni, de tényleg egészen jól boldogultam a hölgyekkel. Hogy úgy fogalmazzak, simább vadászterep a kereskedők feleségeivel üzletelni, mint a férjekkel megegyezni.

Hogy hogyan töltöttem a napjaimat, az az évszakon múlt. Januártól májusig tartott az ellés, ez volt az év legtevékenyebb időszaka. Ilyenkor már pirkadatkor az ólban találtam magamat – sajtó fej ide vagy oda –, hogy megnézzem, megellett-e valamelyik juh az éjszaka során. Ha igen, akkor az egyik kisebb ólba vittük át, és ott akolba vagy – ahogy mi neveztük – elletőkarámba raktuk, ahol apa átvette az irányítást. Én addig kipucoltam, majd újra megtöltöttem a vályúkat, kicseréltem a szénát és a vizet, anyám pedig szorgalmasan feljegyezte az újszülött adatait egy noteszbe. Én akkor még nem értettem a betűkhöz. Most már persze igen, és természetesen erre is Caroline tanított meg egy csomó más olyan dologgal egyetemben, ami férfvá tett; de akkor ez a munka még anyámra hárult, aki szintén nem konyított sokat a betűvetéshez, ám ahhoz eleget tudott, hogy vezesse a nyilvántartást.

Szerettek együtt dolgozni, mármint a szüleim. Többek között ezért is örült apám, hogy én járok a városba. Ő és az anyám, mintha összenőttek volna. Sosem láttam még két embert, akik ennyire szerették egymást. Nem kellett bizonygatniuk, egyszerűen látszott rajtuk, hogy egymásért élnek. Jólesett rájuk nézni.

Ősszel egy legelőre hajtottuk a kosokat a jerkékkel, hogy belefoghassanak a báránygyártás folyamatába a következő

tavasza. A földeket gondozni, kerítést és falakat felhúzni és javítani kellett.

Telente, ha rosszra fordult az idő, a birkákat behoztuk az ólba, ahol biztonságban és melegben vészelték át a hideget januárig, amikor újra elkezdődött az ellési időszak.

Nyáron voltam a leginkább elememben. A nyírási időszakban. A munka nagyját a szüleim végezték, én pedig egyre sűrűbben utaztam a városba, ezúttal már nem a húsnak való levágott birkákkal, hanem a gyapjúval megrakott szekereimmel. Nyaranta, mivel még több lehetőségem nyílt rá, egyre gyakrabban találtam magamat a helyi kocsmákban. Úgy is mondhatjuk, hogy ismerős látványt nyújtottam ott, hosszú, gombolós mellényemben, bricsesz nadrágomban, fehér zoknimban és az enyhén viseltes, barna trikornomban, amire szerettem úgy gondolni, mint a védjegyemre, mert az anyám azt mondta, jól megy a hajamhoz. (A frizurám egyébként állandóan vágásra szorult, de egészen vonzó homokszínű hajjal áldott meg az ég, ha mondhatok ilyet magamról.)

A kocsmákban jöttem rá arra is, hogy a beszélőkém jobban működik egypár korsó délben elfogyasztott világos sör után. Hát ilyen hatása van a piának ugyebár. Megoldja a nyelvet, a gátlásokat és az erkölcsöket. Nem mintha amúgy józanon szégyenlős vagy zárkózott lettem volna, de a sör még nagyobb löketet adott nekem. Végül is a sörtöltetű alkudozásaim több pénzt hoztak a házhoz. Legalábbis én ezt hajtogattam magamban akkoriban.

Nem csak ez volt azonban a baj velem. Eltekintve attól az ostoba elképzelésemtől, hogy a kapatos Edward jobb

kereskedő, mint a józan, komoly gondok voltak a hozzáállással is.

Igazság szerint akkoriban úgy éreztem, más vagyok. Nem is. *Tudtam*, hogy más vagyok. Előfordult, hogy üldögéltem magamban éjszaka, és éreztem, hogy máshogy látom a világot, mint a többi ember. Ma már értem ezt a különös érzést, de akkor még nem voltam képes szavakba önteni; csak annyit tudtam, hogy más vagyok.

Vagy emiatt, vagy ennek ellenére, de eldöntöttem, hogy nem akarok életem hátralévő részében birkatenyésztő lenni. Ezt már akkor tudtam, amikor először tettem be a lábamat a gazdaságba dolgozóként. Már nem voltam gyerek. Láttam magamat, aztán apámra néztem, és megértettem, hogy már nem játszani jöttem ide, és aztán ha hazamegyek, majd kedvemre álmodozhatok egy olyan jövőről, amelyben vitorlát bontok a nyílt tenger felé. Nem, az én jövőm *ez* volt. Birkatenyésztőként tölthettem volna az életemet, dolgozhattam volna apámnak, elvehettem volna egy helyi lányt, aki fiúkat szül nekem. A fiaimat aztán birkatenyésztésre taníthattam volna, mint az apám engem. Kiterítve láttam magam előtt az életemet, mint az ágyra fektetett tiszta munkaruhát, és a helyett, hogy az elégedettség és a boldogság meleg hulláma járt volna át, inkább halálra rémültem.

Szóval az volt az igazság – és ezt nem tudom finomabban megfogalmazni, sajnálom, apám, isten nyugosztalja a lelked –, hogy utáltam a munkámat. Pár korsó sör segített kicsit kevésbé gyűlölni. Vajon csak alkoholba fojtottam a széttépett álmaimat? Lehetséges. Akkoriban nem sokat gondolkodtam

ezen. Csak azt tudtam, hogy a vállamon rühes macskaként trónol a fekélyesedő harag, amit az életem leendő alakulása – vagy ami még rosszabb, az addigi alakulása miatt éreztem.

Talán túlzottan is kimutattam, mit érzek. Néha ivócimboráimnak arról keseregtem, hogy úgy érzem, az élet még sokkal jobb dolgokat tartogat a számomra. Mit is mondhatnék? Fiatal voltam, dölyfös és iszákos. Ez így még a legjobb pillanatokban is halálos kombináció lenne, és azok bizony nem voltak igazán jó pillanatok.

– Azt hiszed, felettünk állsz, mi?

Hányszor hallottam én ezt vagy a különböző változatait!

Diplomatikusabb lett volna, ha tagadom, de nem tettem, és így jócskán kijutott a részem a balhéből. Talán így akartam bizonyítani, hogy tényleg jobb vagyok náluk mindenben, többek között a verekedésben is. Lehet, hogy részeges voltam. Szoknyabolond. Arrogáns. Megbízhatatlan. De gyáva nem. Ó, nem!

Sosem tértem ki a verekedés elől, és általában nyaranta érte el vakmerőségem a csúcsát; akkortájt voltam a legrészegebb, a legféktelenebb és a legszemtelenebb. Másfelől ilyenkor voltam a leghajlamosabb rá, hogy segítsek egy bajba jutott hölgynek.

3

A Vén Furkósbotban láttam meg először. Ez a kocsmá volt az egyik törzshelyem, félúton Hatherton és Bristol között, és nyaranta, amikor anyám és apám otthon gürcöltek a nyírással, én meg sűrűbben jártam a város felé, naponta többször megfordultam arra.

El kell ismernem, először nemigen figyeltem fel rá, ami nem vallott rám, mert szívesen hengectem azzal, hogy pontosan tudom, hol keressem a csinos lányokat a környéken, de a Furkósbotban az ember nem számít szép nők megjelenésére. *Nők* itt is vannak. Főleg bizonyos típusú nők. De ez a lány nem tűnt olyanak: fiatal volt, nagyjából egykorú velem, fehér vászon főkötőt viselt, hozzá köpenyt. Cselédnek látszott.

De nem az öltözéke keltette fel a figyelmemet, hanem a harsány hangja, amely – mondhatjuk – teljes ellentétben állt a kinézetével. Három férfi társaságában ült, akik mind idősebbek voltak nála. Elsőre felismertem őket: Tom Cobleigh, a fia Seth és valami Julian, akinek a vezetékneve nem rémlett, de velük dolgozott – mindhárommal váltottam már pár kezesetlen szót, még ha pofont nem is. Azok a fajták, akik magasan hordták az orrukat, és lenéztek, mert azt gondolták, hogy én is lenézem őket. Semmivel sem kedveltek jobban,

mint én őket. Vagyis ugyanúgy utáltak. Előredőltek ültükben a sámlijukon, és sötét célokról árulkodó, éhes farkasszemekkel figyelték ezt a fiatal lányt, noha közben mind mosolyogtak, doboltak az asztalon, és biztatgatták, miközben kiürített egy korsó világos sört.

Nem, egyáltalán nem úgy festett, mint azok a nők, akik állandó vendégei a kocsmáknak, de úgy tűnt, elszántan próbál olyannak mutatkozni. A korsó majdnem akkora volt, mint ő, és ahogy a kézfejjével letörölte a száját, majd az asztalra csapott, a férfiak éljeneztek, újabbert kiáltottak, és kétségkívül örömmel látták, hogy a lány meginog ültében. Talán el sem hitték, hogy ilyen szerencsések. Hogy egy ilyen kis szépség került a kezükbe.

Figyeltem, ahogy hagyják, hogy a lány még több sört igyon, ugyanolyan lármával üdvözölve a sikerét, és amikor még hangsúlyosabb ingás kíséretében ismét megtörölte a száját a kézfejjével, a férfiak összenéztek. Ez a pillantás azt üzent: *Megvan.*

Tom és Julian felálltak, és elkezdtek úgymond „kísérni” az ajtó felé a hölgyet.

– Már túl sokat ivott, kedvesem, hazavisszük, rendben?

– És lefektetjük – mosolygott Seth. Azt hitte, a bajsza alatt mondja, de az egész kocsmá hallotta. – Ágyba tesszük szépen.

Vetettem egy pillantást a kocsmárosra, aki lesütötte a szemét, és a kötényébe fújta az orrát. Egy vendég, aki a söntésnél ült, elfordult. Szemétládák. Akár a macskához is fordulhatnék, gondoltam, egy sóhajjal lecsaptam a fedeles kupámat, feltápaszkodtam, és követtem Cobleigh-ékat az útra.

Hunyorognom kellett, ahogy a kocsmá sötétjéből a vakító napfényre léptem. A szekere kinn sült a napon; mellette egy másik állt, úgy sejtettem, Cobleigh-éké lehet. Az út túlsó oldalán egy udvar feküdt, a házat messze a telek túlvégén húzták fel, de a gazdát sehol sem láttam. Egyedül álltunk az úton: csak én, a Cobleigh testvérek, Julian és természetesen a lány.

– Nocsak, Tom Cobleigh – szólaltam meg. – Mit nem lát az ember egy ilyen szép délutánon! Például téged és a cimborádat lerészegedni, és még annál is jobban leitatni egy szegény, védtelen ifjú hölgyet!

A lány megroggyant, ahogy Cobleigh elengedte a karját, és felém fordult, hogy megszólítson, már emelve is az ujját.

– Maradj ki ebből, Edward Kenway, te kis mihaszna! Ugyanolyan részeg vagy, mint én, és legalább olyan léha is. Egy magadfajta ne prédikáljon nekem!

Seth és Julian is felém fordult. A lány tekintete homályos volt, mintha az elméje már aludna, miközben a teste még ébren van.

– Hát – mosolyogtam – lehet, hogy léha vagyok, Tom Cobleigh, de nem kell sörrel leitatnom egy lányt ahhoz, hogy ágyba csábítsam, és biztosan nem kell hozzá még két barát, hogy segítsen nekem.

Tom Cobleigh elvörösödött.

– Te kis pimasz nyomorult, mit hordasz itt össze nekem? Csak felrakom a kocsimra, és hazaviszem, ennyi az egész.

– Azt nem kétkel, hogy a kocsidra teszed, aztán hazaviszed, inkább az érdekel, mi a terved vele aközött, hogy a kocsióra teszed, és hogy hazaérsz vele.

– Az érdekel, mi? Mindjárt a bevert képed meg pár törött bordád fog érdekelni, ha mások dolgába ütöd az orrododat!

Kósza pillantást vetettem a faszegélyes út felé, amely aranyban és zöldben ragyogott a napfényben, és a távolban egy magányos lovas kissé homályos alakja tűnt fel.

Tettem egy lépést előre, és ha eddig volt is bármi kedvesség vagy humor a viselkedésemben, az mostanra szinte önkéntelenül eltűnt. Acélosság csendült a hangomban, amikor legközelebb megszólaltam.

– Hagyd békén azt a lányt, Tom Cobleigh, vagy nem vállalkozol felelősséget a tetteimért!

A három férfi egymásra nézett. Részben megtették, amit kértem. Elengedték a lányt, aki szinte megkönnyebbültnak tűnt, hogy lecsúszhat a földre. Egyik kezével megtámaszkodott, és csipás szemmel nézett ránk, nyilvánvalóan fel sem fogta, hogy ez az egész miatta történik.

Eközben én Cobleigh-ékra vettem a tekintetem, és felmértem az esélyeket. Verekedtem már valaha három emberrel? Hát, nem. Mert ha három emberrel verekedsz egyszerre, azt már nem verekedésnek hívják, hanem verésnek. Ugyan már, Edward Kenway, bátorítottam magamat. Igaz, hogy hárman voltak, de az egyikük Tom Cobleigh, aki már nem mai gyerek, hanem apámmal egyidős, a másikuk Seth Cobleigh, Tom fia. Ha el tudod képzelni, milyen ember lehet, aki segít az apjának berúgatni egy fiatal lányt, akkor el tudod képzelni azt is, milyen ember volt Seth Cobleigh: egy alattomos féreg, az a fajta, aki inkább maga alá vizel, és elfut egy bunyó elől, mint hogy kiálljon küzdeni. Ráadásul részegek voltak.

Másfelől viszont én is részeg voltam. Ráadásul velük volt Julian is, aki ránézésre egészen jól tartotta magát.

De támadt egy ötletem. A közelgő magányos lovas. Ha fel tudnám tartani Cobleigh-ékat, amíg ideér, akkor a szerencse talán megint rám kacsint. Végül is, ha van benne némi tisztesség, akkor a lovasnak mellém kell állnia, és segítenie kell nekem.

– Nos, Tom Cobleigh – szóltam –, előnyben vagytok velem szemben, ezt bárki láthatja, de tudod, nem lennék képes anyám szemébe nézni, ha hagynám, hogy te és a cimboráid elraboljátok ezt a csinos kis teremtményt.

Az útra pillantottam, ahol a magányos lovas egyre közeledett. *Gyerünk már, gondoltam, ne totojázz!*

– Így hát – folytattam –, még ha péppé is vertek, és elviszitek ezt a leánykát, akkor is meg kell tennem minden tőlem telhetőt, hogy megnehezítsem a dolgotokat, amennyire csak lehet.

Tom Cobleigh kiköpött, majd rám bámult ráncos, összezúzóult szemével.

– Hát akkor ezt eldöntötted, nem igaz? Ott fogsz állni egész nap, és csak beszélsz róla, vagy neki is gyürkőzöl? Mert az idő nem vár – vigyorgott rám gonoszul. – Van más rendbetenni-valóm, megraknivalóm.

– Úgy a, és minél tovább húzzuk, annál nagyobb az esélye, hogy szegény leányszó kijózanodik, nem-e?

– Bánom is én, mit gondolsz, kezdek belefáradni a dumába, Kenway. – Julianhez fordult. – Mit szólnál, ha megleckéztetnénk ezt a kis nyomorultat? Ó, és még mielőtt nekiállnánk,

Kenway úrfi, jó, ha tudod, arra sem vagy méltó, hogy kifé-nyesítsd anyád cipőjét, világos?

Ez erősen szíven ütött, elismerem. Tom Cobleigh, aki egy veszett kutya erkölcsével és az intelligenciájának nagyjából a felével bírt, képes volt a lelkembe nyúlni, mintha a bűntudatom egy nyílt seb lenne, és belenyomta a hüvelykujját, ezzel még nagyobb fájdalmat okozva nekem. Ez megszilárdította az elhatározásomat.

Julian kidüllesztette a mellkasát, és vicsorogva lendült felém. Két lépésre tőlem felemelte az öklét, előreejtette a vállát, és ütött. Nem tudom, eddig Julian kikkel bunyózhatott a kocsmák előtt, de biztos, hogy tapasztalatlanabbak voltak nálam, mert én már megjegyeztem magamnak, hogy jobbkezes, és a napnál is világosabb volt a szándéka.

A por felhőkben emelkedett fel a lábam körül, ahogy könnyedén háritottam az ütést, és élesen felcsaptam a jobbommal. Julian fájdalmában felordított. Az állkapcsa alatt találtam el, és ha egyedül lett volna, nyerek is. De Tom Cobleigh rám rontott. Láttam a szemem sarkából, de túl késő volt; a következő pillanatban megsédültem a halántékomnak csapódó ököltől.

Egy kicsit megtántorodtam, ahogy felé csaptam, hogy viszonozzam a támadást, de sokkal szélesebb ívben lendült az öklöm, mint számítottam. Reméltem, hogy szerencsésen találom el, és legalább az egyik embert kiüthetem, amivel ki-egyenlítődnének az esélyek, de egyik ütésem sem talált, mert Tom Cobleigh hátrafelé táncolt. Ráadásul Julian is aggasztó gyorsasággal szedte össze magát az első ütésem után, és most megint rám vetette magát.

A jobbja felfelé csapott, és eltalálta az arcomat. Megperdültem, majdnem elveszítettem az egyensúlyomat. A kalapom lerepült, a hajam a szemembe hullott, és teljesen összezavarodtam. És vajon kinek a csizmája talált el ekkor? Azé a féreg Seth Cobleigh-é, aki belém rúgott, miközben apját és Juliant biztatta ordítva. És a kis nyomorultnak szerencséje volt. A csizmája rekeszizmon talált, és mivel már úgymint egyensúlyomat veszítettem, ledöntött a lábamról.

Elestem. Ez a legrosszabb, amit tehetsz bunyó közben. Ha elestél, mindennek vége. A lábuk rácsán át láttam a magányos lovast az úton, aki most az egyetlen üdvözítő esélyem lett a menekülésre, talán arra is, hogy ezt élve megússzam. De ahogy közelebb ért, elvesztettem minden reményt. Nem férfi ült a lovon, nem egy kereskedő, aki lepattanna, és a segítségemre sietne. Nem, a magányos lovas egy nő volt. Nem oldalvást ülte meg a lovat, hanem lovagló ülésben, de így is látni lehetett, hogy hölgy. Főkötőt és világos nyári ruhát viselt, és az utolsó gondolatom az volt, mielőtt Cobleigh csizmájától elsötétedett a látásom, és záporozni kezdtek a rúgások, hogy milyen gyönyörű ez a hölgy.

És akkor mi van? Egy csinos pofi nem fog kihúzni a csávából!

– Hé! – hallottam ekkor. – Maguk ott hárman! Most azonnal fejezzék be, amit csinálnak!

Felé fordultak, és lekapták a kalapjukat. Sorba rendeződtek, hogy elrejtsek a szeme előtt, ahogy köhögve fekszem a földön.

– Mi folyik itt? – akarta tudni. A hangjából hallottam, hogy nagyon fiatal, és ugyan nem nemesi származású, de kétségki-

vül jól nevelt, túlságosan jól nevelt ahhoz, hogy egyedül lo-
vagoljon ki.

– Csak móresre tanítjuk ezt a fiatalembert itt – krákogeta
Tom Cobleigh lihegve. Hiába, fárasztó lehetett félholtra rug-
dosni engem.

– Ahhoz nem kellene két hárman, nem igaz? – felelte a nő.
Most már láttam is, és kétszer olyan gyönyörű volt, mint
gondoltam, ahogy fenyegetően nézett Cobleigh-ékra, akik a
maguk részéről porig alázva ácsorogtak.

Leszállt a lováról.

– Meg aztán mit művelnek ezzel az ifjú hölgygel? – mutatott
a lányra, aki még mindig kábán és részegen ült a földön.

– Elnézést, asszonyom, ő csak egy ifjú barátnőnk, aki túl
sokat ivott.

A hölgy tekintete elsötétült.

– Ő egészen biztosan *nem* a maguk ifjú barátnője. Hanem
az egyik szobalányom, és ha nem viszem haza, mielőtt az
édesanyám észreveszi az eltűnését, akkor munkanélküli szo-
balány lesz.

Élesen pillantott egyik férfiről a másikra.

– Ismerem én magukat, férfiakat, és azt hiszem, pontosan
értem, hogy mi zajlott itt! Most hagyják békén ezt a fiatal-
embert, és eredjenek a dolgukra, mielőtt meggondolom ma-
gamat!

Cobleigh-ék nagy hajlongás és lökdösődés közepette fel-
kapaszkodtak a szekerekre, és hamarosan elhajtottak. Eköz-
ben a nő leszállt a nyeregből, és megszólított. A hangja meg-
változott. Most egészen lágyan, aggódón beszélt.

– A nevem Caroline Scott. A családom Bristolban él, a Hawkins Lane-en. Hadd vigyem magammal, és ellátnám a sebeit.

– Nem lehet, hölgyem. – Felültem, és próbáltam mosolyogni. – Még dolgom van.

A hölgy összevonta a szemöldökét.

– Értem. És helyesen értelmeztem a helyzetet?

Felvettem a még ütött-kopottabbá vált kalapomat, és leporoltam.

– Igen, asszonyom.

– Akkor köszönettel tartozom magának, ahogy majd Rose is, ha kijózanodik. Igazán önfejű teremtés, nem a legjobb szolgáló, de ettől még nem szívesen látnám, hogy bajba kerül a féktelensége miatt.

Ez a nő egy angyal, állapítottam meg, ahogy nyeregbe segítettem őket. Caroline igyekezett megtartani Rose-t, aki részen dőlt a ló nyakára. Hirtelen támadt egy ötletem.

– Láthatnám esetleg újra, hölgyem? Hogy rendesen megköszönhessem a segítséget, amikor talán egy kicsit szalonképesebben festek?

Sajnálkozva pillantott rám.

– Attól tartok, apám nem egyezne bele – felelte. Azzal megrántotta a kantárt, és távozott.

Aznap este csak ültem a házunk zsúpfedele alatt, és bámultam a tanyánk körül elterülő legelőket, ahogy lement a nap. A gondolataim általában akörül forogtak, hogy kerülhetném el a jövőmet.

Akkor azonban Caroline-ra gondoltam. Caroline Scottra, aki a Hawkins Lane-en lakik.

4

Két nappal később sikítás hangjára ébredtem. Sietve felkaptam a bricsesz nadrágomat, és begombolatlan inggel, meztelen lábamra félig felrángatott csizmával ugrottam ki a szobából. Felismertem a sikolyt: az anyám volt az. Percekkel később a sikoltás szipogássá halkult, és apám szitkozódása vette át a helyét. Egy olyan ember halk átkozódása volt ez, akinek beigazolódott a balsejtelme.

A Vén Furkósbotban lezajlott verekedés után visszatértem a kocsmába, hogy csináljak valamit a vágásaimmal és a horzsolásaimmal, úgymond tompítsam a fájdalmat. És hogyan tehettem volna ezt jobban, mint egy vagy két itallal? Így aztán mire végül hazaértem, érdekes állapotba kerültem. Ezalatt azt értem, hogy úgy festettem, mint egy háborúviselt katona, ami végül is nem állt messze a valóságtól: az arcom és a nyakam tele volt zúzódásokkal, a ruhám rongyosan, tépetten lógott rajtam. Ugyanakkor az „állapotom” más szempontból is érdekes volt. Merthogy bőven túl sokat ittam.

Ezek bármelyike önmagában is könnyedén feldühíthette apámat, így hát összevitatkoztunk, és szégyeltem, de mondtam pár csúnya dolgot anyám előtt. Természetesen apám haragra lobbant, és visszakézből felképelt. De igazán az váltotta ki a mérgét, hogy a csetepaté – ő annak nevezte, mert nem fogad-

ta el, hogy egy hölgy becsületét védtem, és hogy ő is ugyan-
ezt tette volna a helyemben – a munkanap közepén történt.
Csak annyit látott, hogy amíg ők megfáradtak a munkában,
addig én berúgtam, verekedtem, és beszennyeztem a Kenway
nevet. És most tényleg több bajt hoztam a fejünkre, mint
valaha.

– A Cobleigh-k – emelte magasba a kezét. – Az a kupacnyi
záptojás! Muszáj volt pont velük kikezdeden, mi? Nem fogják
annyiban hagyni, ugye tisztában vagy ezzel?

Úgy is lett. Ahogy reggel kirohantam a kertbe, apám ott állt
a munkaruhájában, nyugtatgatta anyámat, aki az arcát a mell-
kasába fúrta, és csendben szipogott, háttal a földön heverő
kupacnak.

Kezemet a számhoz emeltem, amikor megláttam, mi fo-
gadta őket. Két legyilkolt birka feküdt a földön, átvágott
torokkal, egymás mellé hajítva a vértől feketéllő porba. Azért
helyezték szem elé a tetemeket, hogy tudjuk, nem róka vagy
vadkutya áldozatául estek. Hogy tudjuk, a birkákat okkal öl-
ték meg.

Figyelmeztetés volt. Bosszú.

– Cobleigh-ék – állapítottam meg, és köptem egy nagyot.
A dühbuborékok úgy gyűltek bennem, mint a lobogó vízben,
és éles büntudat hasított belém. Mindannyian tudtuk, hogy
ez az én hibámból történt.

Apám rám sem nézett. Az arca csupa szomorúság és aggo-
dalom volt. Meg is értettem. Köztisztületben álló ember volt,
és ennek élvezte minden előnyét; kapcsolatait még a riválisa-
ival is az udvariasság és a tisztelet jellemezte. Ő sem kedvelte

Cobleigh-ékat, persze hogy nem – senki sem szerette őket –, de addig még sosem volt baja se velük, se bárki mással. Ez volt az első ilyen eset. Ez még új volt nekünk.

– Tudom, mi jár a fejedben, Edward – mondta. Láttam, hogy képtelen rám nézni. Csak állt ott, anyámat ölelve, és egy távoli pontra meredt. – De eszedbe se jusson!

– Micsoda, apám?

– Az, hogy lerendezed Cobleigh-ékkal az ügyet, ha már egyszer te hoztad a nyakunkra ezt a vést.

– Miért? *Té* mit szeretnél? Hagyjam, hogy elvigyék szárazon? – A két véres tetemre mutattam a földön. Elpusztult állatállomány. Elvesztett megélhetés. – Ezért fizetniük kell.

– Nem lehet – felelte egyszerűen.

– Hogy érted, hogy nem lehet?

– Két napja megkörnyékeztek, hogy lépjek be egy szövetségbe. Egy kereskedelmi szövetségbe, ahogy mondták.

Ahogy apámra néztem, eltűnődtem, vajon önmagam egy öregebb változatát látom-e benne, és Isten sújtsa le rám, de hevesen reméltem, hogy nem. Régen jóképű férfi lehetett, de most az arca ráncos és nyüzött volt. Előrecsúszott kalapjának széles karimája eltakarta bágyadtan lesütött szemét.

– Azt akarták, hogy csatlakozzak én is – folytatta –, de nemet mondtam. Cobleigh-ék viszont beléptek, mint a környék legtöbb kereskedője. A kereskedelmi szövetség védelmét élvezik, Edward. Mit gondolsz, máskülönben hogy mernének ilyen könnyörtelenséget tenni? Védve vannak.

Lehunytam a szememet.

– Semmit sem tehetünk?

– Folytatjuk úgy, mintha mi sem történt volna, Edward, és reménykedünk, hogy ezzel vége, hogy a Cobleigh-k úgy érzik, helyreállt a becsületük.

Ahogy rám emelte fáradt, öreg pillantását, most először nem volt benne semmi, sem méreg, sem szemrehányás. Csak legyőzöttség.

– És most rád bízhatom, hogy tegyél itt rendet, amíg én megnyugtatom édesanyádat?

– Igen, apám – feleltem.

Anyámmal együtt visszamentek a házba.

– Apám – szóltam utána, ahogy az ajtóhoz értek –, te miért nem csatlakoztál a kereskedelmi szövetséghez?

– Egy nap majd megérted, ha felnősz – felelte úgy, hogy vissza sem nézett.

Időközben a gondolataim visszavándoroltak Caroline-hoz. Először is kiderítettem, ki is ő, és ahogy körbekérdezősködtem a Hawking Lane környékén, megtudtam, hogy az apja, Emmett Scott tehetős kereskedő, aki teával üzletel, és bár vásárlói újjazdagnak tartják, ennek ellenére beügyeskedte magát a felsőbb körökbe.

Egy nálam kevésbé konok vagy kevésbé magabiztos ember talán más utat választott volna Caroline szívéhez, mint én. Végül is apja minőségi teákkal látta el a nyugati országrész tehetős családjait, elég pénze volt, hogy szolgálkat tarthasson, és egy méretes házban lakjon a Hawkins Lane-en – nem kis-kereskedő volt, nem kelt hajnali ötkor, hogy megetesse a jószágot. Vagyonos és befolyásos ember volt. Azt kellett volna tennem – még ha tudom is, hogy haszontalan –, hogy megpróbálok a közelébe férkőzni. És így nagy része – igen nagy része – annak, ami azután történt, elkerülhető lett volna, ha legalább megpróbálom.

De nem próbáltam meg.

Ugyanis fiatal voltam. És olyan arrogáns, hogy nem is csoda, ha a Tom Cobleigh-félék utáltak. Társadalmi helyzetem ellenére úgy éreztem, nem méltó hozzám, hogy egy teakereskedő kegyét keressem.

Nos, úgy áll a helyzet, hogy ha annyira szereted a nőket, mint én, nem szégyellem kimondani, minden nőben megtalálod a szépséget, mindegy, hogy közelít-e a klasszikus szépségideálhoz vagy sem. De Caroline-nal balszerencsém volt. Egy olyan nőbe szerettem bele ugyanis, akinek a külső megjelenése vetekedett a belső szépségével, és a bájai természetesen mások figyelmét is felkeltették. Legközelebb azt tudtam meg róla, hogy már szemet vetett rá Matthew Hague, sir Aubrey Hague fia, aki a legnagyobb földbirtokos volt Bristolban, és a Kelet-indiai Társaság egyik igazgatója.

Kiderítettem, hogy az ifjú Matthew egykorú velünk, és szörnyen gögös és felfuvalkodott fiatalember hírében áll. Rettentő sokat gondolt magáról. Szerette ravasz üzletember benyomását kelteni, mint az apja, de egyértelműen nem örökölt tőle ilyen irányú hajlamokat. Mi több, szívesen tetszelgett filozófusként, és gyakran diktálta le a gondolatait egy írónak, aki követte, akármerre ment – keze ügyében toll és tinta, hogy bármilyen körülmények között lejegyezhesse Hague ideáit. Olyasmiket, mint „a tréfa olyan, akár a vízbe dobott kő, és a nevetés a hullám, amit ver”.

Lehet, hogy tényleg rettentő mélyek voltak a gondolatai. Ám annyi biztos, én észre sem vettem volna a fickót – talán csak csatlakozom a neve által kiváltott általános gúnyolódáshoz és nevetéshez –, ha nem mutat érdeklődést Caroline iránt. Talán még ez se aggasztott volna, ha nincs jelen két másik tényező is. Egyfelől az, hogy Caroline apja, Emmett Scott már odaigérte Caroline-t a Hague fiúnak. Másfelől az a tény, hogy vagy a lekezelő viselkedése miatt, vagy azért, mert

még a legegyszerűbb üzletkötés közben is végzetes hibákat vétett, vagy mert képes volt pillanatok alatt feldühíteni az embereket, a Hague fiú mellé rendeltek egy felügyelőt, egy Wilson nevű fickót, egy kulturálatlan, de jó nagyra nőtt barmot, aki az egyik szemét mindig résnyre zárta, és kemény fickó hírében állt.

– Az élet nem harc, mert a harc célja, hogy nyerj vagy veszíts. Az életet viszont csak megtapasztalni kell – hallatszott, ahogy Matthew Hague diktál a vézna írnokának.

Természetesen Matthew Hague is folyamatosan vívta a maga kis harcait. Először is, mert sir Aubrey Hague fia volt, másodsor pedig, mert egy mocskos és hatalmas őrző követte mindenhová.

Végül úgy döntöttem, inkább kiderítem, hol tölti Caroline a napos délutánokat. Hogy hogyan? Mondjuk úgy, hogy kértem egy kis szívességet. Emlékszel még Rose-ra, a szobalányra, akit megmentettem a halálnál is rosszabb sorstól? Nos, egy napon emlékeztettem a tartozására. Követtem a Hawkins Lane-től a piacig, és aztán, ahogy karján egy kosárral átvágott a standok között, a kofák rikácsolását ügyesen figyelmen kívül hagyva, bemutatkoztam neki.

Természetesen nem emlékezett rám.

– Fogalmam sincs, hogy kicsoda ön, uram – mondta riadtan körbepillantgatva, mintha a munkaadói bármikor előugorhatnának a standok közti sorokból.

– Nos, én viszont pontosan tudom, ki vagy, Rose – mondtam. – Múlt héten én kaptam miattad a verést a Vén Furkós-

bot előtt. Akármilyen részeg is voltál, remélem, emlékszel az irgalmas szamaritánusra, aki kihúzott a bajból.

Vonakodva bólintott. Tudom, nem éppen úriemberhez méltó cselekedet, hogy kihasználtam egy ifjú hölgy szerencsétlen helyzetét, hogy... nos, addig azért nem mennék, hogy *megzsaroljam*, inkább úgy mondanám, megnoszogassam, de lényegében ez történt. Megigéztek, és mivel a betűvetéshez még mindig nem konyítottam, úgy döntöttem, a legjobb út ahhoz, hogy elnyerjem Caroline szívét, egy szemtől szembeni találkozáson át vezet.

Hogy levegyem a lábáról, ugyebár. Végül is a kereskedőkkel bejött, és alkalmanként az ifjú hölgyekkel is, akikkel találkoztam a kocsmákban. Miért ne vált volna be egy jó családból származó kisasszonynál?

Rose-tól megtudtam, hogy Caroline csütörtök délután szívesen levegőzik a bristoli kikötőben. De – mondta, miközben gyorsan jobbra-balra pillantott – legyek óvatos Mr. Hague-val. És persze az inasával, Wilsonnal. Mr. Hague nagyon odavan Caroline-ért, mesélte Rose, és a védelmezőjének tekinti magát.

Szóval másnap reggel úgy intéztem, hogy bejussak a városba. Amilyen gyorsan csak tudtam, szétszórtam az árumat, aztán lementem a kikötőbe. A levegő sűrű volt a tengeri sótól, a trágya és a forró szurok szagától. A fülem csengett a sirályok rikoltásától és a kikötőben dolgozók kiáltozásától – matrózok kurjantottak egymásnak, miközben le- vagy felrakodtak a hajókra, amelyek árboca ingott a gyenge fuvallatban.

Értettem, miért tetszhet ez a hely Caroline-nak. Minden élet a kikötőben zajlott. Voltak ott frissen szedett almával

teli kosarakat vagy zsineggel a nyakuknál lelógatott fécánokat cipelő emberek, kereskedők, akik csak úgy lerakták a kosaraikat a rakparton, és kiabálva ajánlgatták a portékáikat az arra járó matrózoknak, és a tengerészeknek olcsó ruhaanyagokat kínáló nők. Voltak gyerekek is, akik virágot vagy gyűjtést árultak, vagy keresztülrohantak a felnőttek lába között, és fellökték a kereskedőket. Majdnem olyan jelentéktelenek voltak, mint a kutyák, amelyek mogorván járták körbe a kikötő falait, és az előző napról odasöpört szemetet és rohadó ételhalmokat szimatolgatták.

Ott sétált köztük Caroline is, egy csokorral a főkötőjén és napernyővel a vállán, Rose kíséretében, aki tisztelettudó módon pár lépésre lemaradva követte. Igazi hölgy volt a lábujja hegyéig. És mégis, messziről úgy tűnt – én is távolságot tartottam egyelőre, és a megfelelő pillanatra vártam –, hogy nem nézi le a zsongást maga körül, ahogy azt könnyedén megtehetette volna. Láttam a viselkedéséből, hogy ugyanúgy élvezzi az élet sokszínűségét, mint én. Eltűnődtem: hozzám hasonlóan vajon nézett-e már ki ő is a tengerre, amely gazdagon csillogott, miközben a hajóárbocok lágyan hajladoztak, a sirályok repültek a világ határa felé, és vajon elgondolkodott-e azon, hogy mit mesélhetne a látóhatár?

Romantikus alkat vagyok, ez igaz, de nem bolondja a romantikának, és voltak olyan pillanatok a kocsmá előtti nap óta, amikor eltűnődtem, hogy a Caroline iránt érzett növekvő vágyam nem csak az elmém szüleménye-e. Végül is megmentett. Viszont most, ahogy a kikötőben sétált, újra beleszerettem.

Szóba állt volna velem Caroline a birkatenyésztős ruhámban? Hát persze hogy nem. Ezért előrelátóan átöltöttem. Koszos csizmámat egy pár ezüstkapsos cipőre váltottam, tiszta, fehér zoknira és sötét bricsesz nadrágra. Ingem fölé frissen mosott mellényt öltöttem, és egy ahhoz illő háromszögletű kalapot csaptam a fejembe hűséges barnám helyett. Egészen úgy festettem, mint egy úriember, ha állíthatok ilyet: fiatal voltam, jóképű és magabiztos, a környék egyik köztisztelőnek örvendő kereskedőjének fia. Egy Kenway. És ez a név jelentett valamit (minden ellenkező irányú törekvésem ellenére). Elkísért egy mihaszna, Albert nevű kölyök is, akit megvesztegettem, hogy dolgozzon nekem. Nem kell sok szürkeállomány hozzá, hogy kitaláld a munka természetét: segítenie kellett nekem lenyűgözni a szép Caroline-t. Gyorsan fizettem a virágáruslánynak, és már az eszközöm is megvolt hozzá.

– Jól van, ne feledd a tervet! – mondtam Albertnek, aki koravén szemmel nézett fel rám kalapja karimája alól, és az arcán az unott ezt-már-mind-hallottam kifejezés jelent meg. – Jól van, cimborá, neked kell odaadnod ezt a virágot annak a csinos hölgynek ott. Ő majd megáll, és azt mondja neked: „Ó, fiatalember, mi okból adja neked ezeket a virágokat?”, és akkor te ide mutatsz. – Arra intettem, ahol majd büszke páva módjára fogok feszíteni. Caroline vagy felismer, vagy legalább meg kívánja majd köszönni az ajándékot nekem, titokzatos hódolójának, és arra utasítja Albertet, hogy hívjon oda, amivel kezdetét veszi az elbűvölő hadművelet.

– És mi hasznom nekem ebből? – kérdezte Albert.

– Hogy mi hasznod belőle? Mit szólsz például ahhoz, hogy nem keverek le neked egyet?

Felfelé görbült a szája.

– Mit szólsz például ahhoz, hogy lelöklek a móló széléről?

– Jól van – válaszoltam. Tudok veszíteni. – Kapsz tőlem fél pennyt.

– Fél pennyt? Többre nem telik?

– Ami azt illeti, kisöreg, tényleg marhára csak ennyire telik, és fél pennyért aligha bíznak rád könnyebb munkát, mint hogy végigmész a kikötőn, és odaadsz egy nőnek egy csokor virágot.

– Nincs vele a kérője? – nyújtogatta Albert a nyakát.

Hamar nyilvánvalóvá vált, miért akarta tudni Albert, van-e kísérője Caroline-nak, de abban az adott pillanatban egyszerű kíváncsiságnak gondoltam. Egy kis csevegésnek. Értelmetlen beszélgetésnek. Úgyhogy azt mondtam neki, nem, nincs vele az udvarlója, és odaadtam a virágcsokrot meg a fél pennyt, majd útjára eresztettem.

Csak ahogy elindult, szemet szúrt valami villanás a kezében, és rájöttem, mekkora hibát vétettem.

Egy apró penge volt az. A szemét végig Caroline karján tartotta, ahol egy szalagon az erszénye függött.

Ó, *istenem!* Ez egy *zsebmetező!* A kis Albert zsebmetező volt.

– Te kis rohadék! – suttogtam, és azonnal elindultam utána, át a kikötőn. Akkorra már félúton járt kettőnk között, de mivel kicsi volt, gyorsabban csusszant át a pezsgő tömegen. Láttam Caroline-t, aki mit sem sejtett a közelgő vésztől – egy olyan vésztől, amelyet én szabadítottam rá.

Aztán feltűnt három ember, akik szintén Caroline felé nyomultak. Ezt a hármast felismertem: Matthew Hague volt az, a vézna írnoka és a felügyelője, Wilson. Gondolatban szívtam a fogamat. Akkor még inkább, amikor megláttam, hogy Wilson szeme Caroline-ról Albertre villan, majd vissza. A fickó értette a dolgát. Egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt felmérte, mi készül.

Megálltam. Egy pillanatra teljesen ledöbbsentem. Fogalmam sem volt, mit tegyek.

– Hé! – kiáltott Wilson. Nyers hangja keresztülhasított a végtelen vijjogáson, beszéden és krakogáson. – Hé, te! – Azzal előrenyomult, de Albert már elérte Caroline-t, és egyetlen majdnem lehetetlenül gyors és ügyes, kígyószerű mozdulattal, levágta Caroline erszényét, és az apró selyemsztyűő egyenesen Albert tenyerébe pottyant.

Caroline nem vette észre a lopást, de azt már nem tudta nem észrevenni, amikor Wilson hatalmas mancsa lecsapott a tolvajra. Meglepetten kiáltott fel, ahogy a férfi elrohant mellette, és megragadta Albert vállát.

– Ez a kis senkiházi elvett valamit, ami az öné, kisasszony! – üvöltötte Wilson, és olyan erősen rázta meg Albertet, hogy az a kikötő pallójára ejtette a selyemsztyűőt. A lány szeme előbb az erszényére, onnan pedig Albertre vándorolt.

– Igaz ez? – kérdezte, bár a bizonyíték a szeme előtt volt, és egy kis kupac lócitromban hevert a lábánál.

– Vedd fel! Vedd fel! – mondta Hague vézna társának. Csak most érkezett, de máris úgy viselkedett, mintha ő maga fogta volna el a késes kölyköt, és nem kétméteres testőre. – Tanítsd

móresre ezt a kis haramiát, Wilson! – intett Hague, mintha valami büdös gázt igyekezne ellegyezni a kezével.

– Örömmel, uram.

Még mindig jó pár méter volt köztünk. Albertet erősen fogták. A szeme először ijedten bámult Wilsonra, utána oda fordult, ahol én álltam, találkozott a tekintetünk, és könnyörögve pislogott rám.

Összeszorítottam a fogamat. *Az a kis rohadék*, romba döntötte a terveimet, most meg tőlem vár segítséget? Van bőr a képén!

De aztán, amikor Wilson, aki egy kézzel fogta a tarkójánál, gyomron vágta Albertet, nem bírtam tovább. Ugyanaz az igazságérzet, ami a kocsmából is kizavart, újra fellobbant bennem, és egy percen belül már tolakodtam is keresztül a tömegben Albert megsegítésére.

– Hé! – kiáltottam. Wilson megpördült, hogy rám nézzen, és bár nagyobb és sokkal rondább volt, mint én, most csak azt láttam, hogy megüt egy gyereket, és ettől felforrt a vérem. Tudom, hogy ilyet férfi egy másik férfival nem tesz, és nem elegáns így lerendezni egy nézeteltérést, de tapasztalatból tisztában voltam vele – szenvedtem is már el –, hogyan lehet a leggyorsabban leszerelni valakit. Lendült a lábam. Térddel tökön rúgtam, hogy egészen pontos legyek. Olyan gyorsan és olyan keményen, hogy Wilson, aki egy pillanattal azelőtt még egy hatalmas, vicsorgó szemétláda volt, a következőben kezét az ágyékára szorítva nyüszített a földön.

Megragadtam Albertet, és nem is figyeltem Matthew Hague háborgására.

– Kérj bocsánatot a hölgytől! – parancsoltam rá, ujjamat az arcába tolva.

– Sajnálom, kisasszony! – nyögte Albert engedelmesen.

– Most tűnj innen! – mutattam a kikötő vége felé. Nem kellett kétszer mondanom, egy pillanat múlva már ott sem volt, ami még több ellenkezést váltott ki Matthew Hague-ból, de hála az égnek, Albert már kívül esett a képen, és nem tudott engem elárulni.

Igaz, hogy megmentettem Albertet a megruházástól, de győzelmem rövid életűnek bizonyult, és egyáltalán nem volt időm kiélvezni. Wilson már talpra is kászálódott, és bár az ágyéka valószínűleg rendesen lüktetett, abban a pillanatban a dühön kívül semmit sem érzett. Ráadásul gyors is volt, és mielőtt még időm lett volna reagálni, elkapott, és erősen megszorított. Próbáltam elhúzódní, előreejteni a vállamat, és bevinni egy ütést a gyomorszájára, de nem volt hozzá lendü-
letem, és a testével blokkolt is engem. Felmordult, legalább annyira az elégedettségtől, mint az erőlködéstől, miközben valósággal végigcibált a kikötőn. A tömeg szétnyílt előtte. Egyenlő küzdelemben lett volna esélyem, de a következő pillanatban a levegőbe lendült a lábam, ahogy a testi erejét és düh fűtötte sebességét kihasználva, átperdített a kikötő korlátján.

Hát végül is mindig arról álmodtam, hogy tengerre száll-
lok! Nevetés hangja kísért, ahogy a legközelebbi kötélhág-
csóhoz úsztam, és kimásztam. Caroline, Rose és Hague meg
a két embere már nem voltak ott. Láttam, hogy egy kéz nyúl
ki értem.

– Gyere, cimbora, hadd segítsek! – mondta egy hang. Há-
lással néztem fel, készen arra, hogy megragadjam az irgalmas
megmentőm kezét, de csak Tom Cobleigh bamba fejét láttam,
ahogy átpislog a kikötő pereme felett. – Így jársz, ha a mus-
kétád nélkül indulsz el – mondta, és én nem tehettem semmit
ellene, hogy az ökle az arcomba csapódjon, és letaszítson a
létráról, vissza a vízbe.